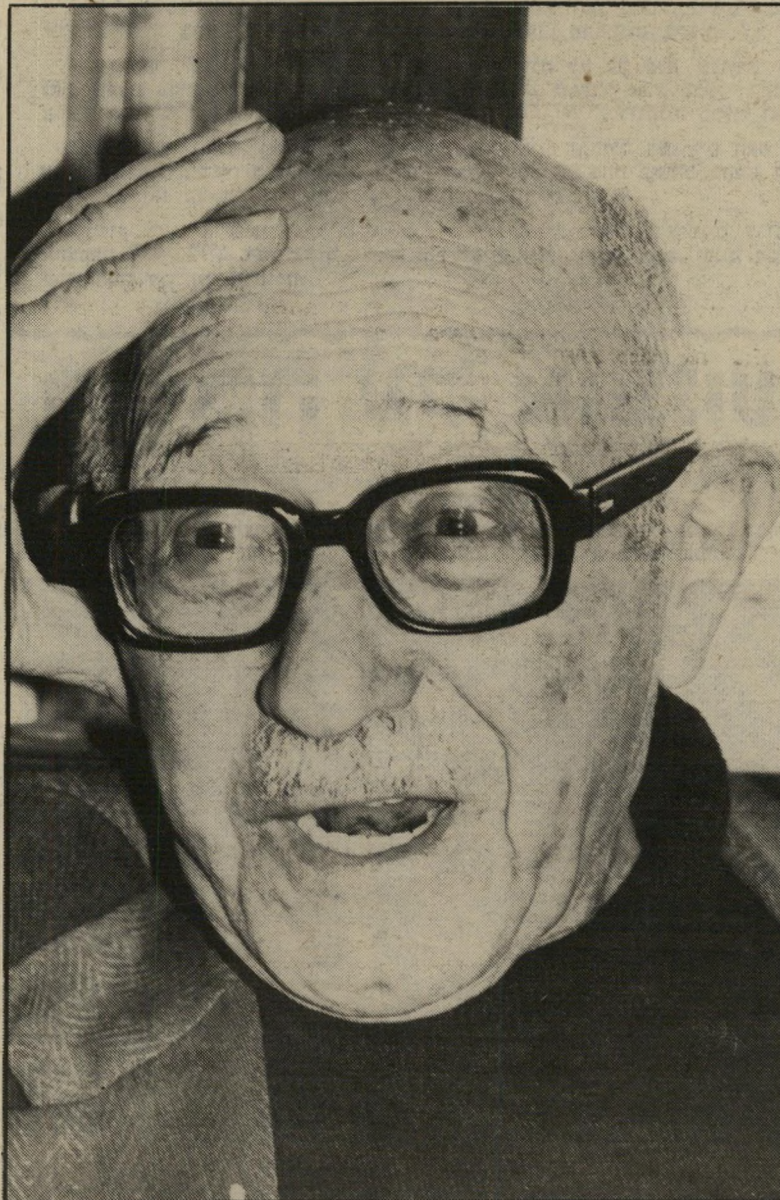

**דויד הכהן מספר על ימי נעוריו בתל-אביב הקטנה, שליחותו
בבורמה, מתאר כיצד סוכל נסיונו לכוון יחסים עם סין, מוען ששמע
מסימה ארלוזורוב שסטבסקי דצח את ארלוזורוב ומשווה
את ההסתה בימים ההם עם ההסתה המתנהלת עכשיו**

שלא יספרו לי שאדיק
ורפול לא חיכנו לכבוש
את לבנון. כיתאום כך
לכבוש את לבנון בשבוע,
זה הרי תוכנן מראש

יצחק זבון עבר את
לישכתו של בן-גוריון,
וישב בחדר הסמוך.
זהו דוקטורם
בדיפלומטיה פוליטית

אילו היה ניתן לי, הייתי
אחזר על בתחיהם של
הפליטים הפלסטיניים,
קורבנות תקומת מדינתנו,
ומתנצל על כל העוולות

ראיינה שרית ישי

אני יודע שאני חי במדינה
מפורפת כבר 75 שנים,
ומה כבר לא עבד עלי
אבל מי חלם שנגיע
למיקרה הרצח של אמיל

אני אוהב את שימעותי,
ואני לא רוצה שדבין
ישמז בראש
מיכלגות-העבודה,
למרות שאני דודו

יש עכשיו מועד מצויין,
אבל לא למעמי. ככה
גם המנהיגים של
מיכלגות. אני הייתי
עם המנהיגים אחרים

„אדיק שרון -

שגריר בזאיד!

אמיל גרינצווייג, 75 שנים אני חי בארץ
הזאת ולא הייתי מאמין שדבר כזה
יקרה, הוא אמר אז. 75 שנים סוערות
של מעורבות איך-סופית. היום הוא נשוי
בשלישית לרעייתו ציפורה, שעזרה לו
לערוך את סיפרו „עת לספר“, זהו
ספר מרתק הנקרא כרומן. בספר יש
קטע הנקרא „אלה לא יבנעו“, שבו

ראש ועדת-תחוקי-והביטחון, שגריר בבור-
מה. היום, בגיל 85, כשהוא זקוף ומוחו
צלול בצורה מדהימה, וזכרונו מדויק
עד לפרטים הקטנים ביותר, הוא חבר
הלישכה של מיפלגת העבודה וחבר ה-
וועדה המדינית, ולקולו הרועם יש מה
להגיד.
את דויד הכהן פגשתי בתל-אביב של

תל-אביב הקטנה ביחד עם דב הון,
אליהו גולומב, יצחק אולשן, אבא אחי-
מאיר וצבי שורץ. הוא היה קצין בצבא
התורכי, סטודנט שחלק דירה משותפת
עם משה שרת ורעייתו ציפורה - אחר-
תו של שאול אביגור - בלונדון, הקים
את „סולל בונה“, היה מעורב בהגנה
במחתרת עם הבריטים, חבר-כנסת, יושב

זו היתה פגישה עם נפיל. ענת סר-
גוסטי ואני ישבנו בביתו היפה של דויד
הכהן, בשדרות הנדיב בחיפה, והרגשנו
שאנחנו מדברים עם ההיסטוריה של
עם ישראל. דויד הכהן נולד ב-1908,
עלה ארצה עם מישפחתו מרוסיה כש-
חיה בן 9, והיה בוגר המחזור הרביעי
של גימנסיה הרצליה. הוא שיחק בחולות